

LBRIS

We know
books

Radu Tihon

Cercul negru

LETRAS
Promovăm autorii români

Capitolul 1	5
Capitolul 2	10
Capitolul 3	19
Capitolul 4	30
Capitolul 5	40
Capitolul 6	54
Capitolul 7	64
Capitolul 8	87
Capitolul 9	96
Capitolul 10	106
Capitolul 11	117
Capitolul 12	129
Capitolul 13	140
Capitolul 14	163
Capitolul 15	184
Capitolul 16	198
Capitolul 17	205
Capitolul 18	226
Capitolul 19	232
Capitolul 20	245

Capitolul 21.....	257
Capitolul 22.....	265
Capitolul 23.....	287
Capitolul 24.....	302
Capitolul 25.....	305
Capitolul 26.....	320
Capitolul 27.....	342
Capitolul 28.....	356

Au trecut opt ani și șapte luni de când Carl Stussy, fostul șef al serviciului de pompieri din Green River, Utah, a ieșit la pensie. Cu toate acestea, ar fi bine să nu ne mirăm că a reușit să scoată din apa rece a râului trupul bărbatului aflat într-un șoc hipotermic de toată frumusețea. Mai mult de atât, nici privirea ageră nu i-a fost afectată de statul acasă și a reușit să vadă când bărbatul s-a aruncat de pe podul înalt și să îl scoată într-un timp-record, de unsprezece minute și patruzeci și două de secunde. Abilitățile lui de supraviețuitor-salvator încă „funcționează”.

Carl Stussy a sunat de urgență la poliție și un echipaj aflat în zonă a ajuns cu doar câteva minute înaintea ambulanței. Până când să vină paramedicii, Carl Stussy a făcut totul ca la carte: a învelit trupul în haina de blană a nevestii, care fusese uitată pe bancheta din spate a camionetei (Carl realizând minute bune mai târziu că asta o să îi aducă o ceartă zdravănă cu soția lui), a făcut masaj cardiac și respirație gură la gură, deși nu știe dacă a nimerit gura, pentru că fața bărbatului era atât de tumefiată, vineție și însângerată, încât nu-i mai distingeai forma anatomică.

Polițiștii au ajuns, iar paramedicii l-au preluat pe bărbat, l-au pus pe o targă și, după ce l-au învelit într-o pătură încălzită, l-au urcat într-o ambulanță.

Când apele s-au liniștit și paramedicii l-au adus într-o stare stabilă, iar toată lumea a putut să zâmbescă mulțumită de rezultatul acestei salvări reușite, ofițerul Stone i se adresează cu o voce guturală lui Carl Stussy:

—Doamne, Carl, de când nu ai mai făcut așa ceva? Văd că nu ți-ai ieșit din mână deloc, și îi zâmbește pe sub mustața stufoasă.

—Nici nu voiam să mai fac vreodată asta, Jim, crede-mă, dar, dacă ai fost pompier toată viața, se pare că microbul ăsta moare odată cu tine.

—Peste doi ani abia aștept să ies la pensie, să văd dacă pe mine mă lasă, completează Stone, arcuindu-și din nou mustața într-un zâmbet hidos. Oricum, Carl, dacă îmi spui acum ce ai văzut și ce s-a întâmplat, mă duc eu la secție și scriu declarația ca să avem ceva scris pentru urgența din seara asta. Treci tu zilele următoare să o semnezi, când ai timp.

Carl Stussy a încuviințat din cap, și-a scos pipa cea veche din mașină și a îndesat tutun cu degetul mare, pentru a-i da foc. Între timp, tensiometrul pulsa armonios pe fundal și toți cei de la fața locului au scăpat de doza zdravănă de adrenalină pe care tocmai o primiseră.

—Păi, începe Carl Stussy, Jim, băiete, eram la malul ăsta și voiam să îmi leg barca de remorca de la camionetă, spune bărbatul, arătând către barca rezemată neglijent de mal, când văd farurile unei mașini, sus, pe pod. Pe Podul Îndrăgostiților. Se oprise și stătea, pur și simplu, din ce mi-am dat eu seama, în mijlocul drumului. În fine, nu i-am dat importanță, o amendă de circulație puteți și voi să o dați, nu e treaba mea.

Ofițerul Jim Stone s-a apropiat de mal și a reușit să vadă farurile mașinii aflate încă pe carosabil, dar, de data asta, înconjurată de polițiști cu lanterne, care căutau prin ea.

LBRIS | We know books
Carl Stussy mai trage un fum puternic în piept din pipa sa din lemn de cireș și își continuă pledoaria:

—Văd pe cineva că se dă jos din mașină, se duce la balustradă și așteaptă acolo. Prima dată am crezut că vrea să facă o poză la apus, așa cum sunt toți copiii ăia care trec pe aici pentru peisajul de pe pod, dar, apoi, m-am gândit că e aproape ora doișpe. Ce nebun vine acum să vadă apusul?! În fine, nu îi dau importanță, că nu e treaba mea dacă unii sunt duși cu pluta. Nu trec nici două minute, că aud cum cade un corp greu în apă. Mă uit pe pod, nu mai era nimeni, dar mașina tot pe loc stătea. Mi-am dat seama ce se întâmplase, dar parcă nu voiam să admit, așa că am așteptat să văd dacă iese la suprafață și, după, văd eu ce e de făcut.

—Da' de unde știai dacă iese la suprafață? întrebă Jim Stone mirat...

—Jimmy, băiete, în timpul serviciului meu am avut parte de două sinucideri în patruzeci și doi de ani de muncă. Fix acolo de unde s-a aruncat, arată cu mâna în care ține pipa, iar fumul învăluie aerul din jurul celor doi. În apa aia sunt pietrele rămase de când încercau să construiască podul prima dată. Au greșit măsurătorile și acolo mai e un rând de picioare de pod, cam la trei metri în apă. Pentru sinucigași e îmbietor că e podul sus și au impresia că impactul cu apa e destul de puternic, încât să îi ducă până aproape de fund, iar curentul termină treaba și îi dă de colo-colo, până se duc de tot, dar se înșală, pentru că nu ajung prea departe în adâncul apei. Ceilalți doi au fost mai hotărâți și s-au aruncat cu capul înainte, să fie siguri că termină treaba. ăsta s-a aruncat în picioare.

Arată către bărbatul întins pe targă și către piciorul lui drept, cu laba aproape sfărâmată. Bandajele puse între timp de paramedici mai ascund puțin din dezastru.

—În fine, nu se duc la fund, iar apa îi ține și îi duce râul pe drumul lui natural. Am văzut, eram cu barca la mal, dar am reușit să o pornesc ca să îl scot imediat din apă. În rest, totul poate fi anticipat... la frigul ăsta, a intrat în șoc hipotermic și era pe juma' degerat când l-am scos.

—Am înțeles.

—Oricum, Jimmy, băiete, eu venisem că am văzut la știrile de seară că mâine e furtună în zonă și am zis să țin barca în hambar. Noroc cu mine, că mâine ai fi avut treabă la vreo douăzeci și ceva de kilometri de aici.

—Mulțumesc, Carl, o să completez eu formularele și vii tu, când poți, să le semnezi, la secție, zâmbește de sub aceeași mustață ofițerul Jim Stone. Cred că e cazul să te duci acasă, nu cred că doamna e liniștită că nu ai ajuns acasă.

—Stai liniștit, ia niște somnifere foarte puternice, când o să ajung acasă, o să aud un sforăit ca de grizzly după o beție de pomină.

Cei doi prieteni râd și se duc către ambulanță, înainte ca Stussy să plece acasă.

—Apropo, zice Stussy în completare, fața lui nu cred că e de la căzătură, cred că și-a luat-o bine de tot înainte să cadă. Dacă mă întrebați și pe mine, nici mirosul de alcool care persistă nu cred că e luat din apă.

—Da, sunt răni de una-două zile cel mult, completează doctorița, care până acum s-a uitat atent la rănilile din zona craniană. Par a fi făcute cu un obiect dur, așadar, e clar că și-a luat bătaie rău. În câteva momente, o să încercăm să îi luăm sânge pentru o analiză toxicologică, băiatu' ăsta a și băut cum trebuie pentru curaj.

—Ați încercat să îl identificați? întrebă Stone.

Paramedicii neagă, printr-o scuturare de cap.

Trupul masiv și gras al lui Jim Stone face pași greoi până la ambulanță. Își bagă mâna grasă sub pătura încălzită și caută prin buzunare. Scoate un portofel și îl scotocește, fără să vadă mare lucru, dar cu degetele simte textura și dimensiunea cărții de identitate și o scoate.

Își fixează lanterna de la brâul centurii în direcția micului plastic de pe care citește, cu un murmur pe buze. Își ridică privirea către restul și spune, cu un dezgust afișat:

—John Terrence Byrne. John T. Byrne! Al dracului nenorocit, are noroc cât nu poți să crezi!

Toți ceilalți se albesc la față și se uită unul la altul, cu gurile făcute pungă. Doar șoferul ambulanței se aruncă pe banchetă, pornește mașina și îi îndeamnă pe ceilalți să acționeze.

—John T. Byrne, Carl! Îți vine să crezi? A venit până aici ca să se arunce de pe podul nostru blestemat! De parcă aveam nevoie acum de asta, eh?! În orice caz, e foarte departe de casă, asta e sigur!

Aici, ofițerul de poliție Jim Stone se înșală amarnic. John T. Byrne era mai aproape de casă decât și-ar fi putut el închipui.

Regula nr. 1: Obişnuieşte-te să calci pe cadavre, dar nu pentru că eşti un bastard nemilos, născut strâmb de mama ta, ci pentru că alţii o să o facă şi o să o facă peste cadavrul tău. Indiferent de caracterul nobil al ţelului tău, trebuie să o faci ca să ajungi să ţi-l îndeplineşti sau vine alt fripturist peste tine şi face rahaturi.

Ăsta e primul lucru pe care Martin Woodward, guvernatorul statului Utah la acea vreme, i l-a spus tânărului John Terrence Byrne în prima zi de lucru, în biroul său din Salt Lake City. John, un răcan obişnuit în administraţia publică, stătea pe un fotoliu incomod din biroul lui Woodward când a primit această povaţă, cu obligaţia să se poarte cum trebuie, să tacă şi să ciulească urechile cât mai bine în primii ani de muncă, dacă voia să audă şi restul regulilor.

Nu prea a ştiut John Terrence Byrne ce influenţă va avea Martin Woodward asupra lui şi, mai ales, ce influenţă vor avea toate regulile pe care i le-a dictat de-a lungul timpului petrecut sub aripa sa. Desigur, tânărul plecat de mult din Wood Hill, Utah, avea atât de multă experienţă de viaţă cât are şi o găină care se trezeşte dimineaţa crezând că abia atunci s-a născut.

Tânărul s-a dovedit un burete destul de eficient în absorbirea fiecărui cuvânt al lui Martin Woodward, astfel încât

atunci când a preluat postul de consilier și șef al Departamentului de Administrare a Fondurilor Publice din cadrul Biroului guvernatorului statului Colorado, reputația sa a făcut ca Denverul să murmure de entuziasm pe străzi pentru luni bune. Oricine a fost îndrumat și a lucrat cu Martin Woodward trebuie să aibă o statuie.

Așa se face că astăzi, la mult timp de la prima lor strângere de mână, Martin Woodward i-a cerut lui John un ultim favor. I-a cerut să vină în locul în care s-a pensionat, în cochetul Springville, să tacă și să asiste la ceremonia de predare a ultimului său mandat, iar, la final, să arunce o mână de pământ peste sicriul de stejar cu care a fost investit în ultima sa funcție.

Cu toate că se numește Springville, iar vara e aproape instalată în calendare, de două zile cerul este înnorat și sentimentul ăla de ploaie în așteptare planează în aer. A spus și John de cum a ajuns, cam de trei zile deja, că ar fi fost exact ca un clișeu clasic din filme: la înmormântări să plouă torențial, iar cineva să spună suspinând „plânge și cerul pentru el!”. Nu s-a întâmplat, Slavă Domnului! L-a scutit pe John de niște ochi dați peste cap și de o senzație de vomă pe care ar fi împărtășit-o cu Martin Woodward dincolo de moarte.

Preotul rostește ultimele cuvinte. Toți cei care au vrut să arunce o mână de pământ peste sicriu au făcut-o deja, groparii au venit să definitiveze treaba, iar mulțimea începe să se răsfire. Doamna Woodward rămâne neclintită din fața pietrei funerare și bocește în surdină, de parcă nu ar vrea să fie auzită. Așa au făcut toți, nu au fost bocete, nu au fost râuri de lacrimi și nici păreri de rău. Pur și simplu, când a fost adus sicriul, pe tot drumul, oamenii au pășit parcă să nu facă zgomot, pentru a nu deranja. John a concluzionat cel mai bine în mintea sa fenomenul: „Da, Marty, da!

„Ăsta a fost ultimul tău act impresionant! Ai fost atât de mare pentru toți mucaliții ăștia, încât și după moartea ta le-a fost rușine să îți spună ceva sau să te deranjeze cu vreun suspin. Ăsta da, Marty! Dacă nici ăsta nu e respect, nu știu cum naiba să îi spun. Bravo, bătrâne”.

John mai rămâne câteva minute bune cu ochii ațintiți la doamna Woodward, părând mai mult că e o întrecere între cei doi pentru cel care rezistă mai mult și are de gând să plece ultimul de lângă groapa proaspătă. Soția sa, Vera, îl strânge de braț de câteva minute și îi face semn să plece pentru că ploaia e gata să dea năvală, iar ei nu au umbrelă, plus că a plecat aproape toată lumea. Bobby, fiul lui de 10 ani, pe umerii căruia își sprijină părintește mâinile, încă se uită la groapă. Probabil, e fascinat. Prima lui înmormântare, primul lui om pe care l-a văzut într-un sicriu și despre care a înțeles că e mort, că e gata, *c'est fini*.

Se întorc pe călcâie și se îndreaptă toți spre mașină, ca un grup compact. Nici nu știi dacă sunt trei oameni, unul mai masiv sau o falangă romană bine organizată.

Rod Allen, guvernatorul din Colorado și, implicit, șeful lui John, îi vede pe toți trei cum o iau pe aleea principală. Reușește să le iasă în cale cu mâna întinsă și o privire plină de amăgire:

—John, Johnny, condoleanțe încă o dată! Știu că tu și cu Marty erați foarte apropiați. Aproape douăzeci de ani, eh? E ceva vreme să știi un om, îi spune cu vocea găjăită de bătrânețe Rod Allen.

—Mersi, Rod, chiar îți mulțumesc! John se uită ostentativ la cer căutând ploaia și un motiv bun să scape de ceva ce s-ar putea

UBRIS | We know books

dovedi o conversație de care nu are chef acum. Cred că trebuie să mergem la mașină, ploaia e gata să înceapă. Ne vedem luni, Rod!

—Despre asta voiam să îți spun, Johnny, spune Rod Allen cu o voce îngrijorată. Dacă vrei să mai rămâi pe aici pentru doamna Woodward sau pentru orice e nevoie, pot să discut cu Howie să îți reprogrameze niște ședințe și să vorbească el cu presa.

„Howie Getz să vorbească în locul meu?! Marty, mai bine vin lângă tine, decât să îl las pe un rahat cu ochi ca Howie Getz să vorbească în locul meu!”

—E ok, Rod, o să vin eu. De fapt, astăzi plecăm și ne întoarcem până luni. Vreau să îl duc pe micu' Bobby la un restaurant din Wood Hill unde mâncam eu cei mai buni burgeri cu dulceață de ceapă când eram mic! Nu-i așa, Bobby?

Bobby încuviințează din cap, dar încă zâmbește tâmp și are ochii pierduți în zare, fascinat de evenimentul în premieră la care a participat. A mai fost la nunți, zile onomastice, Crăciun, Paște, 4 iulie, dar o înmormântare e altceva. Aici, lumea nu se îmbată și nici nu doarme sub mese la final. Aici, lumea plânge.

—Ai venit cu mașina? întreabă Rod mirat.

—Da, am vrut la întoarcere să le arăt Verei și lui Bobby vechiul Utah. Poate stăm mai mult în Wood Hill și vedem împrejurimile din Carbonville.

—În regulă, Johnny, așa să fie!

Rod îi zâmbește cordial și pleacă la mașina de protocol trimisă de cei din Salt Lake.

Cum îl vede că se îndepărtează, John scapă de zâmbetul fals și lasă un ușor sentiment de scârbă să îi scape în colțul gurii.

În mașină se aud doar roțile, cum rulează pe drum. Cadillacul e nou, dar John nu a vrut să pornească radioul, așa că îi plictisește pe toți cu povești legate de drumul pe care îl parcurg acum. Trece pe lângă nu știu ce stejari și începe o poveste despre un bătrân cu un singur ochi care a plantat toți acei copaci, iar, în acest timp, Vera scoate un sforăit ușor, ca să își exprime părerea despre toate poveștile din facultate ale lui John. Bobby e și el culcat pe toată bancheta din spate. Cu toate că se joacă pe PlayStationul portabil, poveștile tatălui său l-au răpus, fără drept de apel.

„E bine”, își spune John, „măcar am scăpat de răsfățații ăștia doi”.

Se întoarce la drum. Privirea lui soarbe fiecare metru de beton pe care roțile mașinii îl mușcă înfometate. Pentru un moment, dispare din Cadillacul lui cu încălzire și ventilație în scaune și se trezește înapoi în Buickul bunicului său, pe care l-a primit când și-a luat permisul, cu scopul de a veni mai des din Salt Lake până în Wood Hill în weekenduri. În liceu, cât timp a stat la mătușa lui, în Salt Lake, a dus dorul mâncării făcute de mama lui, mai ales a fripturii de curcan cu umplutură de ciuperci.

Și acum își aduce aminte că Buickul ăla era o bijuterie pentru el, deși avea o gaură mică în plafon, de când bunicului său i s-a descărcat arma, pe când venea de la vânatoare. Parcă văzuse istoria mașina aia, iar acum deplânge și mai mult modul în care a lăsat-o să ruginească în garaj, până când a vândut casa cu totul, după moartea părinților. În Wood Hill nu mai e niciun Byrne, doar amintirea unora.

Pentru o secundă, mintea i se întoarce în Cadillac, cu Vera tot sforăind subtil, în dreapta, și cu melodia jocului Prince of Persia venind de la PlayStationul portabil al lui Bobby, ajuns acum sub scaunele din față.

„E groaznic.”

Zilele astea este din ce în ce mai predispus la nostalgie. De patru zile, de când Martin a murit, parcă mintea vrea să îl saboteze și îi oferă amintiri plăcute cu ei, înecându-l în melancolie.

Își amintește de fiecare moment în care a fost chemat în biroul mare de guvernator al Utah, în ultimul său mandat, apoi, de biroul mai mic al Primăriei din Salt Lake, în care Martin și-a exercitat ultimul său act politic, acela de primar al orașului.

Atunci, de la un simplu asistent al guvernatorului, John a devenit șef al Departamentului de Îngrijire a Mediului în Salt Lake ca, mai apoi, să fie chiar la conducerea întregii rețele de infrastructură din oraș. Oricât de bine și-a făcut treaba atunci, Martin eclipsa pe toată lumea. Cu toate că arăta ca un bătrânel simpatic, după cinci mandate consecutive ca guvernator, mintea lui era ageră ca a unuia de 30 de ani. Statul Utah și, mai ales, Salt Lake City i-au sugerat că nu îl lasă atât de ușor să se pensioneze și să se retragă așa devreme la casa de vacanță din Springville. A fost votat aproape în unanimitate și fără prea multe probleme primar, pentru încă un mandat, în Salt Lake. „Patru ani de glorie”, așa era numit acest ultim act al lui Martin, ba chiar. ăsta a fost și sloganul electoral, deși nu a venit de la el.

Acum, Martin e doar o amintire pentru bătrânii care o să își țină pe genunchi nepoții îndoctrinați cu tot felul de idealuri ieftine și o să le povestească despre un politician ca nimeni altul.